

A szombat és jelentősége

„Mind a tíz parancsolatot meg kell tartanunk keresztényként?” „Hogyan gondolkodjunk a negyedik parancsolatról, a szombatról?” Ilyen kérdések gyakran felmerülnek azokban, akik olvassák a Bibliát.

Ebben az írásunkban azt szeretnénk elmagyarázni, hogyan viszonyuljunk keresztényként a szombat megtartásához. Röviden kitérünk ennek az ószövetségi törvénynek a jelentésére és újszövetségi beteljesedésére is.

Tartalom

- 1 Kinek és mikor adatott a szombat?
- 2 Mit jelent az, hogy Isten megpihent a hetedik napon?
- 3 Hogyan viszonyult Jézus a szombathoz?
- 4 Hogyan viszonyultak az első keresztények a szombathoz?
- 5 Meg kell tartanunk a szombatot a Tízparancsolat miatt?
- 6 Szombat, vasárnap vagy minden nap?

📌 1 Kinek és mikor adatott a szombat?

A Tízparancsolat azt mondja:

Tartsd meg a nyugalom napját, és szenteld meg azt, ahogyan megparancsolta neked Istened, az Úr. Hat napon át dolgozz, és végezd mindenféle munkádat, de a hetedik nap a te Istenednek, az Úrnak a nyugalomnapja. Semmiféle munkát ne végezz azon, se te, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se ökröd, se szamarad és semmiféle állatod, se a lakóhelyeden élő jövevény. Hadd pihenjen szolgád és szolgálóleányod hozzád hasonlóan! Emlékezz arra, hogy szolga voltál Egyiptomban, de erős kézzel és kinyújtott karral kihozott onnan téged Istened, az Úr. Ezért parancsolta meg neked Istened, az Úr, hogy tartsd meg a nyugalom napját. (5 Mózes 5:12-15)

A szombat parancsának célja mindenekelőtt az volt, hogy Isten népe a hétnapos hétnek (legalább[1] ezt az) egy napját teljesen Neki szentelje.

Azt is láthatjuk ezekből a versekből, hogy a szombat emlékeztetés volt az Egyiptomból való kivonulásra. Az izráelitáknak pihenőnapot kellett biztosítaniuk szolgálók számára is. Emlékeznünk kellett arra, hogy egykor ők is szolgák voltak, ezért igazságosan kell bánniuk szolgálóikkal. Ide kapcsolódik a 2 Mózes 23:12-es verse is:

Hat napon át végezd munkádat, de a hetedik napon pihenj meg, hogy nyugta legyen ökrödnek és szamaradnak, és lélegzethez jusson szolgálóleányod gyermeke és a jövevény.

A következő verseket is ezek fényében kell látnunk:

Mondd meg Izráel fiainak: Tartsátok meg szombatjaimat, mert jel ez köztem és köztetek nemzedékről nemzedékre, hogy megtudjátok: én, az Úr vagyok, aki megszenteltek

titeket. Tartsátok meg a szombatot, tartsátok azt szentnek! Aki megszenteltleníti azt, halállal lakoljon! Ki kell irtani népe közül azt az embert, aki valamilyen munkát végez azon a napon. Hat napon át végezzék munkájukat, de a hetedik nap a teljes nyugalom napja, szent az az Úr előtt. Mindaz, aki valamilyen munkát végez a szombat napján, halállal lakoljon! Tartsák meg Izráel fiai a szombatot, tegyék a nyugalom napjává nemzedékről nemzedékre, örök szövetségül. Örök jel ez köztem és Izráel fiai között. Mert hat nap alatt alkotta meg az Úr az eget és a földet, a hetedik napon pedig megnyugodott és megpihent. *(2 Mózes 31:13-17)*

Itt egyértelműen kifejeződik, hogy a szombatot Isten a népével, Izráellel kötött szövetség jeleként adta.

Majd leszálltál a Sínai-hegyre, és beszéltél velük az égből. Adtál nekik helyes törvényeket, igaz útmutatásokat, jó rendelkezéseket és parancsolatokat. Megismertetted velük szent nyugalomnapodat, és parancsolatokat, rendelkezéseket és törvényt adtál nekik szolgád, Mózes által. *(Nehémiás 9:13-14)*

Ebből az igéből látható, hogy a szombat nem a teremtés óta volt ismert, hanem Isten a törvényadáskor adta Izráelnek. A Biblia más könyveiből is látjuk, hogy Mózes előtt nem tartották a szombatot:

Kihoztam őket Egyiptomból, és elvittem őket a pusztába. Eljűk tártam rendelkezéseimet, és megismertettem velük törvényeimet, hogy aki teljesíti azokat, életet nyerjen általuk. Szombatjaimat is nekik adtam, annak jeléül, hogy közünk van egymáshoz, és megtudják, hogy én vagyok az Úr, aki megszentelem őket. [...] Szenteljétek meg szombatjaimat annak jeléül, hogy közünk van egymáshoz, és megtudjátok, hogy én, az Úr vagyok a ti Istenetek. *(Ezékiel 20:10-12.20)*

Ez a szakasz kétszer is világosan említi, hogy a szombat az Isten és népe közötti szövetség jele, amelyet az Egyiptomból való kivonuláskor kaptak.

A szombat törvénye tehát olyan jel volt, amely Izráelt minden más néptől megkülönböztette.

⚓ 2 Mit jelent az, hogy Isten megpihent a hetedik napon?

Némelyek az 1 Mózes 2:2-3. verseivel érvelnek, melyek szerint Isten a szombat törvényét a világ teremtésekor határozta meg. Tehát ha Isten megpihent, nekünk is meg kell tartanunk a nyugalom napját, hiszen ez a „teremtés rendje”.

A hetedik napra elkészült Isten a maga alkotó munkájával, és megpihent a hetedik napon egész alkotó munkája után. Azután megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt, mert azon pihent meg Isten egész teremtő és alkotó munkája után.

Ahhoz, hogy megértsük Isten lényét, olyan igeverseket is meg kell vizsgálnunk, amelyek egyértelművé teszik, hogy Isten sosem szűnik meg munkálkodni.

Segítségem az Úrtól jön, aki az eget és a földet alkotta. Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék, nem szunnyad az, aki védelmez téged. Bizony nem szunnyad, nem alszik az, aki védelmezi Izráelt!

(Zsoltár 121:2-4)

Jézus így szólt hozzájuk: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.
(János 5:17)

[...] akiben nincs változás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása. (Jakab levél 1:17)

Isten lénye örök és változhatatlan, ezért „nem fárad el, és nem lankad el” (Ézsaiás 40:28). Ennek fényében kell megtalálnunk az 1 Mózes 2:2-3-ban olvasottak helyes értelmét. A szó szerinti értelmezés helyett fontos összhangban látnunk ezeket a verseket a Biblia más kijelentéseivel.

A nyugalom és békeesség ugyanúgy Isten lényéhez tartoznak, mint a munkálkodás és az aktivitás. Ezt fejezi ki, hogy Isten megpihent a hetedik napon, megáldotta és megszentelte azt.

- Isten elkészült alkotó munkájával, és látta, hogy minden igen jó és tökéletes. Munkája nem szorult javításra, módosításra vagy helyesbítésre. Örült alkotásának, mert mindent szeretetből teremtett (Zsoltár 104:31).
- A teremtés célja a nyugalom, ami nem tétlenséget jelent, hanem az Istennel való közösséget: Isten dicsőítését és az ő szüntelen jelenlétét az életünkben. Ezt már ebben az életben tapasztalhatjuk, tökéletességre azonban csak az örökkévalóságban fog jutni. Ezért az Újszövetség a hetedik napon való megnyugvást az örök mennyei közösségre vonatkoztatja (Zsidó levél 4:10-11: „Aki ugyanis bement Isten nyugalmába”).
- Isten az embert a maga képmására teremtette, ezért az ember életének értelme nem a nyughatatlan munka és fáradtság, hanem a Teremtőjével való kapcsolat. Nem szabad elvesznünk a magunk tevékenységeiben, hanem a magasabb célt kell szemünk előtt tartanunk. Isten szüntelen munkálkodik, mégis mindig nyugodt.
- Isten nyugalmat talált tökéletes munkájában. Ez minket is arra tanít, hogy nyugalmat találhatunk, ha az Ő akaratát tesszük.

Az 1 Mózes 2:3-ból, illetve magából a teremtéstörténetből is szellemileg fontos dolgokat tanulhatunk, de nem vonhatjuk le belőle azt a következtetést, hogy Isten alá van rendelve az időnek, és 24 órán keresztül (a hetedik napon) nem munkálkodott. Az Ószövetség eredetileg az izráeliták számára íródott, ezért ez a kifejezőmód a zsidó gondolatvilágnak felel meg. Így a teremtéstörténet Isten alkotó munkáját egy naptári hét keretébe foglalta, ami a szombati nyugalommal ér véget. Ez az izráelitáknak bátorításul szolgált a szombat megtartására, amit történelmük során gyakran elhanyagoltak, kifejezve ezzel Isten iránti hűtlenségüket. [2]

⚓ 3 Hogyan viszonyult Jézus a szombathoz?

Még ha Jézus meg is tartotta a zsidó törvényeket, odaadásában, az embereknek való szolgálatában nem tett különbséget a napok között. Ahogyan azt a szombati kalásztépés története mutatja (Máté 12:1-8), Jézus tanítása szerint Isten nem a szombat törvényének formális megtartását tartja fontosnak, hanem a szívünk tisztasága vagy bűnössége szerint ítél meg bennünket.

Ellenségei nagy felháborodására Jézus többször is gyógyított szombaton.[3] Egyszer például sarat készített, és egy vak ember szemére kente (János 9:6-7). Egy másik helyzetben pedig arra kért egy meggyógyított embert, hogy vegye fel az ágát és járjon (János 5:8-10). Ehhez írja János az evangéliumában:

Ezért azután a zsidók még inkább meg akarták ölni, mert nem csak megtörte a szombatot, hanem saját Atyjának is nevezte Istent, és így egyenlővé tette magát az Istennel. (János 5:18)

Jézus ezt is mondta:

Mert az Emberfia ura a szombatnak. (Máté 12:8)

Jézus mindezekkel kritikusi képmutató vallásosságát akarta leleplezni. A hegyi beszédben (Máté 5) látjuk, hogyan viszonyult Jézus a törvényhez. A 17. versben azt mondja, nem azért jött, hogy érvénytelenné tegye a törvényt, hanem hogy betöltse azt. Erre több példát is említ: „Hallottátok, hogy megmondatott... Én pedig azt mondom nektek...”. A „ne paráználkodj” törvényt kiterjeszti a tisztátalan gondolatokra és tekintetre, a „ne ölj” parancsolatot a gyűlöletre és megvetésre, és újat tanít az esküvésről és az ellenszeregettről is. Jézus mélyebb, valódi tartalmat adott az ószövetségi törvényeknek, ami a szombatra is vonatkozik. Bár ez itt nem kerül említésre, láthatjuk, hogy Jézus, mindennapos odaadása és szeretete által, tökéletesen betöltötte a szombat parancsolatát.

⚓ 4 Hogyan viszonyultak az első keresztények a szombathoz?

Mindenekelőtt megállapíthatjuk, hogy az Újszövetségben egyetlen ígét sem találunk arról^[4], hogy az első keresztényeket inteni kellett volna a szombat elhanyagolása miatt. Mivel azonban a szombat törvénye Izráel népének adatott, természetes volt, hogy mind Jézus, mind az apostolok^[5] megtartották. Ez viszont még nem jelenti azt, hogy üdvösségük feltételének is látták, illetve, hogy nekünk is meg kellene tartanunk.

Fontos kérdés, hogy találunk-e az Újszövetségben egyetlen utalást is arra, hogy a nem zsidók közül való keresztényeknek meg kellett tartaniuk a szombatot. Amikor az úgynevezett apostoli gyűlésen, Jeruzsálemben határoztak arról, hogy mit kell megtartaniuk a pogányok közül megtért keresztényeknek, négy dolgot említettek, amelyek szükségesek voltak a zsidó keresztényekkel való együttélésükhöz, illetve ahhoz, hogy hirdethessék az evangéliumot zsidóknak. Ezek között nem szerepel a szombat tartása. Az apostolok közül senki sem merte a pogányok közül megtért keresztények nyakába tenni a törvény igáját. Csak azt várták el tőlük, hogy tartózkodjanak a bálványoktól^[6], a paráznaságtól^[7], a megfulladt állattól és a vértől (Apostolok cselekedetei 15:10–20).

Pál apostol így ír a római testvéreknek:

Van, aki az egyik napot különbnek tartja a másik napnál, a másik pedig egyformának tart minden napot: mindegyik legyen bizonyos a maga meggyőződésében. Aki az egyik napot megkülönbözteti, az Úrért különbözteti meg. Aki eszik, az is az Úrért eszik, hiszen hálát ad Istennek. Aki pedig nem eszik, az Úrért nem eszik, és szintén hálát ad Istennek. (Róma levél 14:5–6)

Az, hogy némelyek „az egyik napot különbnek tartják a másik napnál”, egyértelmű utalás arra, hogy a zsidó keresztények közül néhányan még tartották a szombatot, hiszen nem volt más olyan nap, amelyet az Úrért különböztettek volna meg. Pál nem akarta, hogy minden zsidó keresztény tartsa meg a szombatot és az ételtörvényeket, sőt a szövegösszefüggésből (2. és 14. versek) inkább az látszik, hogy azokat, akik ezt tették, gyengének látta. Azokat azonban, akik megértették, hogy többé már nem kell tartaniuk a törvényt, erősnek nevezi (Róma levél 15:1). Ha ezektől a zsidó keresztényektől nem kérte Pál, hogy tartsák meg a

szombatot, mennyivel kevésbé várná ezt el a pogányok közül megtért keresztényektől!

Az Újszövetség olyan gyülekezetekről is ír, amelyekben néhány pogányok közül megtért keresztény abban a veszélyben volt, hogy a zsidó törvény megtartásához fordul. Pál nagyon szigorúan intette őket:

Amikor pedig még nem ismertétek Istent, olyan isteneknek szolgáltatok, amelyek valójában nem azok. Most azonban, miután megismertétek Istent, vagy még inkább: Isten ismert meg titeket, hogyan lehetséges az, hogy ismét visszatértek az erőtlen és szegény elemekhez, akiknek ismét szolgálni akartok? Aggódva figyeltek a napokra, a hónapokra, az évszakokra és az esztendőkre. Attól félek, hogy talán hiába fáradoztam értetek. (*Galata levél 4:8-11*)

Figyeljük meg, hogyan érvel Pál: a galatabeliek korábban pogányok voltak és bálványokat imádtak. Vallásos tetteiknek nem volt erejük ahhoz, hogy Istenhez vezessék őket. Most, a zsidó törvények megtartásával visszatérnek erre a szintre. Pál megítélése szerint azzal, hogy figyelnek a napokra és hónapokra (ami a szombatra és más zsidó ünnepekre vonatkozik), ismét az erőtlen és szegény elemekhez fordulnak – ami ugyanazt a szintet jelenti, mint a pogány ünnepek és szertartások, amelyeknek egykor szolgálói voltak (8. és 9. vers).

Egy másik igében ezt írja nekik:

Csodálkozom, hogy attól, aki Krisztus kegyelme által elhívott titeket, ilyen hamar más evangéliumhoz pártoltok [...] (*Galata levél 1:6*)

és:

Ó, esztelen galaták, ki ígézett meg titeket, akiknek szeme előtt úgy írtuk le Jézus Krisztust, mintha közöttetek feszítették volna meg? Csak azt szeretném megtudni tőletek: a törvény cselekvése alapján kaptátok-e a Lelket, vagy a hit igéjének hallása alapján? Ennyire esztelenek vagytok? Amit Léleekben kezdtetek el, most testben akarjátok befejezni? Hiába tapasztaltatok ilyen nagy dolgokat? Ha így volna, valóban hiába. Tehát az, aki a Lelket adja nektek, és hatalmas erővel munkálkodik közöttetek, vajon a törvény cselekedetei vagy a hit igéjének hallása által teszi-e ezt? (*Galata levél 3:1-5*)

Ezek mind nagyon komoly figyelmeztetések a keresztények számára. Ha egyszer a Jézusban való hitre tértek, azután pedig a törvény megtartásához fordulnak (ami magában foglalja a szombatra és a különféle ünnepnapokra való koncentrációt is [8]), nem fognak üdvözülni.

Kolossében is hasonló veszély volt:

Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold vagy szombat miatt. Hiszen ezek csak árnyékai az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság. (*Kolossé levél 2:16-17*) [9]

A keresztényeket ott is az a veszély fenyegette, hogy emberi tanításokat fogadnak el, és a törvényt kezdi tartani. Ebből az következik, hogy a pogány keresztények sem a törvényt, sem a szombatot nem tartották.

Az ebben a fejezetben idézett bibliai részek csupán példák, amelyek a teljes szövegösszefüggés elolvasásával még érthetőbbé válnak.

⚓ 5 Meg kell tartanunk a szombatot a Tízparancsolat miatt?

Némelyek abból indulnak ki, hogy a mózesi törvény két részből áll: az erkölcsi törvényből (azaz „Isten törvénye”), amit a Tízparancsolatban találunk, és a szertartásokra vonatkozó^[10] törvényből (azaz „Mózes törvénye”), amely az áldozati előírásokat, a körülmetélést, és az ehhez hasonlókat tartalmazza. Az erkölcsi törvényt örök érvényűnek tartják – azaz, minden időben minden ember számára érvényes, tehát a keresztényekre is –, míg a ceremoniális törvény Jézussal véget ért. A Bibliában azonban nem találunk ilyen különbségtételt, ami abból is látszik, hogy például Nehémiás könyvében, a 8. rész 1–8. verseiben az író felváltva hivatkozik Mózes és Isten törvényére. Ugyanez látható a Lukács 2:22–24-ben is.

Jézus életében is találunk példát arra, hogy amikor a törvényről beszélt, nem csak a Tízparancsolatot értette alatta. Például, amikor a gazdag ifjú megkérdezte őt, mely parancsolatokat kell megtartania ahhoz, hogy örök életet nyerjen, így felelt neki:

[...] Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat! Az megkérdezte: Melyeket? Jézus így felelt: Ezeket: „Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, tiszteld apádat és anyádat”, és „szeresd felebarátodat, mint magadat!” Az ifjú erre ezt mondta: Ezt mind megtartottam, mi fogyatkozás van még bennem? Jézus így válaszolt neki: Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem! Amikor hallotta az ifjú ezt a beszédet, szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt. (Máté 19:17–22)

Jézus nem említette a Tízparancsolat minden parancsolatát (a szombatot sem). Másrészről viszont beszélt egy törvényről, amely nem található meg a Tízparancsolatban: „Szeresd felebarátodat, mint magadat!” (3 Mózes 19:18). A felebaráti szeretet sokkal többet jelent annál, mint nem elvenni embertársunk tulajdonát („Ne lopj!”), vagy nem megölni őt („Ne ölj!”). Jézus egyértelművé teszi, mi a legfontosabb: tökéletesnek lenni az ő követésében. Arra bátorította a gazdag ifjút, hogy ne csak egy részt adjon (egyes törvények megtartása által), hanem teljes szívből, mindent tegyen meg Istenért.

Ez az a lelkület, amelyre Jézus különböző módon bátorította az embereket. Abban a helyzetben is, amikor megkérdezték tőle, mi a legfontosabb parancsolat, ezt válaszolta:

[...] A legfőbb ez: „Halld meg, Izráel: Az Úr a mi Istenünk, egyedül az Úr!” és: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből!” A második ez: „Szeresd felebarátodat, mint magadat!” Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat. (Márk 12:29–31)

Jézus új parancsolatot adott (János 13:34–35). Még érthetőbben elmagyarázta tanítványainak, mit tegyenek, és mit ne tegyenek: nagyon rossz lenne megnyugtathatniuk magukat azzal, hogy engedelmesek, hiszen nem ölnek, miközben haragszanak a testvérükre (Máté 5:22). Nem csak a házasságtörés gonosz dolog, hanem már az is, ha valaki kívánsággal tekint egy asszonyra (Máté 5:28). Jézus nem törölte el a törvényt és a Tízparancsolatot (Máté 5:17), hanem világosabbá tette azok mélyebb értelmét. Isten a Tízparancsolaton keresztül erkölcsi alapelveket és törvényeket tanított az embereknek, amelyekkel még

azok is egyet tudtak érteni, akik a cselekedeteik által kerestek megigazolást (Máté 23:23). Csak az értheti meg, hogy Jézus követése feltétel nélküli, teljes odaadást jelent, aki osztatlan szívvel szeretni akarja Istent és felebarátját.

Pál apostol a rómaiakhoz írt levele 7. rész 4-7. verseiben elmagyarázza, hogy meghaltunk a törvény számára és így új életben, a Lélek szerint szolgálhatunk.

Vagy nem veszitek tudomásul, testvéreim, pedig a törvényt ismerőkhöz szólok, hogy a törvény addig uralkodik az emberen, amíg él? Például a férjes asszony is, amíg él a férje, hozzá van kötve a törvény szerint; de ha meghal a férfi, akkor fel van mentve a törvény hatálya alól, amely a férjéhez kötötte. Amíg tehát él a férje, házasságtörőnek számít, ha más férfié lesz, de ha meghalt a férje, megszabadul a törvényes kötöttségtől, és már nem házasságtörő, ha más férfié lesz. Ugyanígy ti is, testvéreim, meghaltatok a törvény számára a Krisztus teste által, s ezért másé vagytok: azé, aki feltámadt a halottak közül, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek. Mert amíg test szerint éltünk, a bűnök törvény által szított szenvedélyei hatottak tagjainkban, amelyek a halálnak termettek gyümölcsöt. Most azonban, miután meghaltunk annak a számára, ami fogva tartott minket, megszabadultunk a törvénytől, úgyhogy az új életben a Lélek szerint szolgálunk, nem pedig az Írás betűje szerint, mint a régiben. Mit mondjunk tehát? A törvény bűn? Szó sincs róla! Viszont a bűnt nem ismerném, ha nem ismertem volna meg a törvény által, és a kívánságot sem ismerném, ha a törvény nem mondaná: „Ne kívánd!” (Róma levél 7:1-7, 1990. évi Újfordítás)

Pál egy férje nélkül maradt asszony példáján keresztül szemlélteti, mit jelent meghalni a törvénynek. A 4-6. versekben említett törvény a Tízparancsolatra vonatkozik, mert a 7. versben lévő parancsolat is arra utal („Ne kívánd!”).

Ahogy az azt Pál további gondolataiból láthatjuk (Róma levél 7. és 8. rész), a törvénytől való szabadság nem jelent lesüllyedést a mózesi törvény szintje alá. Épp ellenkezőleg: Jézust követve, életünket Isten iránti odaadásban élhetjük, melynek részeként a szombat parancsolata is – mélyebb értelemben – teljesül.

⚔ 6 Szombat, vasárnap vagy minden nap?

Nagyon fontos az Istennel való kapcsolatunkban, hogy időnket Neki szenteljük. Az első keresztények minden nap fordítottak időt arra, hogy közösen imádkozzanak, bátorítsák és segítsék egymást (Apostolok cselekedetei 2:37-47; 5:42; Zsidó levél 3:12-14). Hiszünk abban, hogy minden keresztény számára teljesen természetes az, hogy szabadidejét Isten országának az építésével töltsse. Hálásak vagyunk azért, hogy sem szombaton, sem vasárnap nem kell dolgoznunk, és így hétvégén még több időt fordíthatunk arra, hogy találkozzunk hittestvéreinkkel, együtt dicsérjük Istent, és segítsünk másoknak megtalálni a Hozzá vezető utat.

A szombat újszövetségi beteljesedése nem azt jelenti, hogy a keresztények megtartottak egy különleges napot (a szombatot vagy a vasárnapot), hanem hogy életüket minden nap Istennek szentelték. Az Újszövetség arra sem tesz utalást, hogy a szombatot a vasárnapnak kellene felváltania. Jézus után valóban az lenne a történelem legnagyobb szellemi küzdelme, hogy a szombatot vagy a vasárnapot kell-e megtartani? Ha valaki arról vitatkozik, hogy e két nap közül melyik a fontosabb, még nem értette meg Jézus üzenetét. (Elolvashatod a következő írásainkat is, amelyek segíthetnek elmélyíteni az eddigi gondolatainkat: [Az első keresztények élete](#), [Az Újszövetség egyháza](#).)

Isten nem azt akarja, hogy bizonyos formákat tartsunk, hanem hogy teljesen odaadjuk magunkat akaratának keresésére. Ha egy napot kiemelünk, bár az Újszövetség magasabb mércét állít az odaadásban, nem azt mutatja, hogy a fennmaradó többi napot nem vagyunk készek teljesen Istennek ajándékozni?

Jézus így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.” Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták. *(Máté 22:37-40)*

Sok mindent lehetne még írni a szombatról, de ebben a rövid írásunkban nem tudtunk mindenre kitérni. Ezért szeretnénk bátorítani téged, hogy írd nekünk és tedd fel a kérdéseidet.

Ha vannak gondolataid vagy kérdéseid az írásunkkal kapcsolatban, örülünk, ha megírod nekünk e-mailben!

Elérhetőséged*:

Üzenet*:

E-mail elküldése

Végjegyzet

1. Isten első parancsolata azonban mindig ez volt: „Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből!” (5 Mózés 6:5). A hívők, akik egész életüket Istennek akarják ajándékozni, minden nap teljes szívükkel szolgálják, dicsérik és dicsőítik Őt. Már az ószövetség idejében is ez volt természetes: **Zsoltár 35:28; 61:9; 71:8.15.24; 72:15; 145:2; 1 Krónika 16:37**. Aki bízik Istenben, minden nap segítségül hívja Őt: **Zsoltár 86:3; 88:10**. Ezért vártak a Messiásra is, „hogym [..] félelem nélkül szolgáljunk neki, szentségben és igazságban öléltte életünk minden napján.” (Lukács 1:74-75) Hogyan lehetne egy napot jobban megszentelni ennél?
2. **Jeremiás 17:19-27; Nehémiás 13:15-18; Ezékiel 22:26**
3. A farizeusi hagyományok szerint a gyógyítás foglalkozáshoz kapcsolódó tevékenységnek, azaz munkának minősült. Ezért tiltották.
4. Nem úgy, mint az Ószövetségben (pl. **Nehémiás 13:15-22; Ézsaiás 58:13-14; Jeremiás 17:19-27**)
5. A gyülekezet megalakulásának idejéről ezt feltételezhetjük. Miután azonban az evangélium eljutott a pogányokhoz, okkal gondolhatjuk azt, hogy például Péter (**Galata levél 2:14**) és Pál (**1 Korinthus levél 9:19-22**) lemondtak a szombat megtartásáról.
6. pontosabban a bálványáldozati hústól
7. értsd: rokonházasság (Paráznaság alatt itt a rokonházasság szokására lehet gondolni, az ugyanis mindenki számára világos volt, hogy az erkölcsi tisztátalanságnak semmi helye nem lehet egy keresztény életében.)
8. **Galata levél 4:10**
9. Itt az ünnepek az éves gyakoriság sorrendjében vannak: éves, hónapos és heti zsidó ünnepek.
10. más néven: ceremóniális

© 2022 keresztények.hu - Minden jog fenntartva.

E dokumentum változatlan és teljes formában történő sokszorosítása magánhasználatra megengedett.

Minden más jellegű felhasználás, illetve a kiadás bármely formája csak írásos beleegyezésünkkel lehetséges.

Ha másként nem jelöljük, a weboldalunkon található írásainkban közölt bibliai részeket az 1975. évi Újfordítású Biblia javított kiadásából (Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 1990), valamint a Revideált új fordításból (RÚF 2014. Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 2014) idézzük.